

דברי חכמה

ממה עשוי כל יום

מילים: יוסי בנאי
לחן: דוד קריבושי



ממה עשוי כל יום שבא
מן יום כזה שבא
מציפיות לקראת היום הבא
מחגיגה אחת קטנה מרגע של משבר
מהשתתפות בצער של חבר

כך כן כך, נושא לו האדם
נושא בשקט על גבו
את כל חייו

ממה עשוי כל יום של חול
מן יום כזה של חול
מן המחר וגם מן האתמול
משיר מפרח מלב לב אולי גם מכאב
ומן היום אשר עובר חולף

כך כן כך נושא לו האדם
נושא בשקט על גבו
את כל חייו

גיליון מס' 2528 כ"ט אב תשע"ח * 10 באוגוסט 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il



נשיאים ורוח וגשם גם (2)

"..קִיץ, בין קרניים, שתו עוד מים, אין גזוז / שימו שמן, שימו מים,
שימו כובע על הראש.."

אז מה היה לנו בחודש האחרון..!?

1. חינוך – החופש הגדול איתנו כבר מעל חודש, הצוותים עובדים קשה, ומפיקים פעילות טובה, הן בגיל הרך והן בחינוך המשלים – לא הכל זורם על מי מנוחות, ויש לא מעט תיקונים ועדכונים תוך כדי תנועה – אבל בסה"כ המערכת עובדת – שאפו לכל הצוותים, וכמובן לילדים ולהורים.

2. ועד מקומי – הוועד המקומי עוסק בשוטף יחד עם הכנות לקראת הבחירות הקרובות,

- על סדר היום של הוועד עלה עניין דיירי המשנה, הכוונה היא להשכרות של יחידות דיור שניות על מגרש אחד. הדבר אינו מתיישר עם היתרי הבניה, לכן הוקם צוות שיעסוק בהכנת נוהל בנושא. הנוהל יובא בפני הוועד ולאחר מכן בפני הציבור – לדיון והסכמות.
- עוסקים גם בענייני כלבים, שמות לרחובות, וספורט.
- ההתקדמות המשמעותית בעניין הספורט - היא הקמת מגרש המשחקים החדש בכניסה להרחבה, מכרז שזכינו בו דרך המועצה ויוקם בקרוב - וכמובן פתיחת חדר הכושר, שעדיין לא הוסדרו נהלי השימוש בו – אבל עובדים על זה.

3. דיווח לציבור – חלק מהמשימות העומדות בפני בעלי התפקידים, היא הנגשת המידע לציבור. הפרוטוקולים של הישיבות מתפרסמים באתר, אבל לאחרונה החלטנו לפרסם אותם גם בדפי הכפר. נתארגן לזה ונתחיל לפרסם בקרוב.

4. בחירות להנהלות – מזכיר לכם שתהליך הבחירות בעיצומו – אנא הגישו מועמדותכם.

5. תהליך חברתי – כל מי שיש לו עניין להיכנס לצוות ההיגוי של התהליך, מוזמן ליצור איתי קשר דרך המייל, ברגע שיהיה פורום מספיק משמעותי – אכנס פגישה ונתחיל לעבוד.

בברכת חברים – גל סער

בואו לטייל בקיבוצנו 3

נתחיל בתיקון: חדר האוכל "הזמני" שימש אותנו ארבע עשרה שנים, ולא כמו שנכתב לפני שבוע. הוא עמד במקומו עוד כעשרים שנה, שימש לצרכים שונים, התדרדר ובסוף פורק (על ידי).

במאי 1948 פלש הצבא הסורי לארץ ישראל וכמעט הגיע למחניים. בצד הדרומי של מובלעת זו לא היה שום ישוב יהודי. כצעד ראשון הציב צה"ל כיתת תצפיתנים על גבעה, במקום שם נמצאת בריכת השחייה שלנו. בהתחלה לא היה לחיילים מסכנים אלה שום צל, שום מחסה מפני השמש, עד שבא חיל ההנדסה והקים צריף, במקום ששם עומד היום בית יונתן. על צריף זה, שהשלט שלו הוסר זמנית עקב הבניה, אספר לכם עכשיו.

עד שאנחנו עלינו לכאן ממנסורה כדי להקים את הקבוץ, כבר לא היו החיילים ההם. הצריף היה נטוש. כשהוחל בהכנת צריף לשמש כחדר אוכל היה חסר מקום למטבח, אז העברנו את הצריף הצבאי סמוך לחדר האוכל והוא היה למטבח, גם הוא באופן זמני, רק ארבע עשרה שנים. אחרי 1964 גם הוא שימש למטרות שונות, האחרונה בהן הייתה כמחסן לממצאים ארכאולוגיים מהחפירות בבית הכנסת במירות, בהן השתתפו כמה חברים מהקבוץ.

אגד אחד ממבנה הגג של צריף זה שרד ובבוא העת נציב אותו וניתן לו כבוד.

שימו לב שאני מספר רק על צריפים בינתיים. זה מה שהיה.

יהיה עוד. טומי

מסיבת סוף החופש הגדול

תתקיים ביום חמישי 16.8 התכנסות בשעה 19:30

באמפי על הדשא

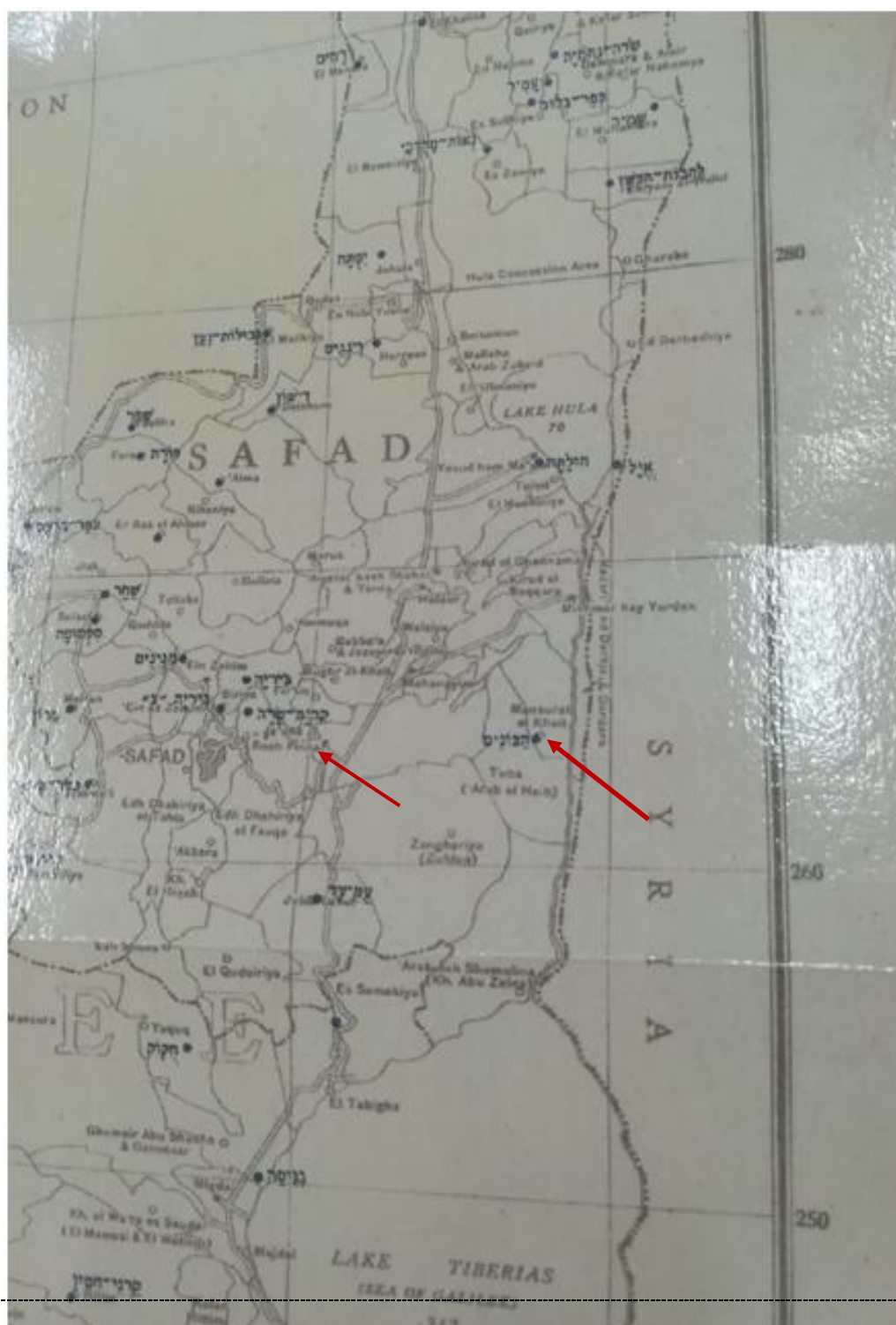
נקבל את כיתה א' החדשה, נפרד מהי'בתניקים

ונגיד שלום לשינשינים

כל הציבור מוזמן. בואו



את המפה הזאת. מפת א"י פלשתינה שהודפסה בנובמבר 1949
 הביאה מינה סלע למפגש נפלא ומעניין, עם טומי על "הרי געש ורעידות אדמה".
 במפה הזאת מסומנת מנסורה כישוב. מסומנת על ידי בחץ אדום.
 גם ראש פינה ג'עוני סימנתי בחץ אדום.
 התרגשנו לראות את המפה ושיפי צילמה והרי חלק ממנה עבורכם.
 המפה כולה אצל מינה, תבקשו ממנה לראות.
 שושנה ש.





מלף טוב
בן נולד לאמתן ורעות נאנו
נכד אל'נט ואמיר
נין לאדי נאנו
וקריף שרק
ברכות לכל המשפחה

♥ ארוחה מהלב

חברים יקרים, לפני כחודשיים בורכנו בבת חדשה למשפחתנו הגדלה ולראשונה נחשפנו ל"ארוחה מהלב" בניצוחה של דנה במנולקר המדהימה! אנחנו רוצים להודות לכל המשפחות שלקחו חלק, עמלו, טרחו והביאו לנו עד הבית, במשך 4 שבועות, ארוחות מכל הלב. הפרוייקט המדהים הזה מבורך, אנשי, מחמם את הלב והנשמה, וכמובן נתן לנו אוויר לנשימה בתקופה לחוצה ועמוסה במיוחד. אנחנו שמחים לחזור הביתה ולראות את הדור הבא מגיח לעולם ומרחיב את הקהילה שלנו. לכבוד יהיה לנו להצטרף לפרוייקט ולפנק את היולדות הבאות. כן ירבו!

זכינו לארוחות מהמשפחות הבאות:

רוזנקרנץ דורית ואבי
עמר טוטסי וג'קי
איילון קרין ואודי
נוי זיו ומרב
אשחר מיכל וטל
במנולקר דנה ומיקי
מעין נעה ואפרים
שמואלי אפרת וצח
כהן מרים וברוך עם עזרתה של הדס
לינטון נטע ולירן
שפרלינג/אלקיים אוסנת ומיכאל
פוקס רחלי ודודי
פלמה מעין ודודו

תודה רבה, משונטל ושחף, עמנואל ואביגיל



MOONA CHALLENGE 2018 מונא תחרות רחפנים



שמעתי מארווין בגאווה שנכדו/ בנו שי קיבל פרס ראשון בנושא יוזמה חברתית. תשאלו אותי" ממש התרשמתי; הילד/הנער (14) הזה הוא באמת מתנה. נער רגיש עם ערכים חברתיים מאוד גבוהים.

שי למד ב'מיתר' מכיתה ה' עד כיתה ח' ועכשיו הוא עובר להמשך לימודים בבי"ס כישורית. בשנה הזאת, במקצוע מדעים, נעשה פרויקט מדעי יחד עם בי"ס סולם צור, פרויקט רחפנים.

ליווה אותם מדריך מעמותת מונה - MOONA שעוסקים בפרויקטים חברתיים. כל שנה יש פרויקט תחרותי טכנולוגי, השנה הנושא היה רחפנים. המשימה היא מצד אחד לבנות רחפן, ומצד שני, להתארגנות החברתית סביב המשימה. ארבעה ילדים מביה"ס סולם צור בנו את הרחפן. ושי היחיד מביה"ס מיתר, החליט לבנות מסלול נחיתה, שהוא גם מסלול מכשולים לרחפנים. שי הגה את הרעיון עם עוד חבר שתמך ועזב בשלב מוקדם את הפרויקט. מדדו ותכננו את כל האובייקטים במסלול ובשלב היצירה שי ועוד בת מסולם צור, עסקו בלעניין חברה לעזור בבניה, ולארגן את העבודה של כולם ביחד על הפרויקט. המסלול בנוי מעץ לאחר שהם חישובו, מדדו, ניסרו, וצבעו. בעזרתו של המורה לנגרות. כדי שהמסלול לא יהיה רק מעץ, שי הוסיף צינור ברזל ורובוט קטן

שקיבל מתנה ליומולדת. הרובוט תפקידו לפנות את שטח המסלול לפני הנחיתה, מארגזים שפוזרו בשטח.

38 בתי ספר מכל המגזרים, דרוזים יהודים ערבים וצ'רקסים, השתתפו בתחרות. כולם התכנסו בסוף שנת הלימודים באולם ספורט בת"א.

"ראינו מתמודדים אחרים שבאו מבתי ספר מיוחדים. מבית הספר שלי רק אני הייתי".

הרחפן והמסלול מוצגים בתוך חדר תצוגה.

שי קיבל פרס ראשון בנושא חברתי כי הוא זה שהגה את הפרויקט והשתמש בחברים ששיכנע אותם לבוא לעזרה בבנייתו.

"זה שהצלחתי לגרום להם לעזור, על זה קיבלתי את הפרס החברתי".

שי הוא בן להורים אומנים חנה וארווין, וגורם להם הרבה נחת ושמחה. אין ספק - נער מיוחד ומוכשר. בהצלחה שי הלאה בדרכך הברוכה.



עוד קצת על בראנץ' חג המשק / צילה בן רשף

מרוב עיסוקים בבית יונתן (בהמשך) לא הספקתי לכתוב, ובעיקר רציתי להגיד שוב תודה ומקווה שזה לא יהיה לעוס מדי.

לפני למעלה מ-5 שנים חלמה אביטל על הבראנץ', על הרצון לאסוף שוב את כל הקיבוץ ולשחזר את חדר האוכל של פעם עם הטעמים, הריחות והביחד. עם הזמן הצטרפתי גם אני לחלום שהפך לחזון. אך ללא האנשים המעשיים שרגליהם על הקרקע הוא לא היה יכול לקום מהמחשבה לפועל. אז תודה לחולמים ולהוזים ולאלה ששום בעיה היא לא מכשול לפניהם: לאביטל, מוטי בן אדיבה, מעין רחלי, נעה, ושעבדו שעות וימים ארוכים כדי שכל מאכל וכל כלי יעמדו במקומם ביום האירוע. וגם תודה שוב לתורנים הנהדרים (ואני לא רוצה לנקוב בשמות כי בטח אשכח מישהו שלא היה ברשימה ופשוט הופיע). העבודה הייתה קשה, בעיקר בשעות השיא (rush hour). הו  ורנים למרות שהיו להם אורחים, למרות שהיו להם ילדים קטנים לטפל, למרות שאמרו שלא יגיעו. מי שהתנדב לשעה עבד שעתיים, ומי שבא לשעתיים עבד 4 שעות. מדהים!! ושוב תודה מקרב לב נתראה בחג הבא..

בית יונתן

הסתיים השלב הראשון בבנייה, הוא שלב בנית הבניין שכולו ממ"ד ויש בו 10 חדרים. על מנת שאפשר יהיה לשפץ ולהרחיב את המבנה הישן, הועברו הדיירים והצוות וכל הריהוט והציוד למבנה החדש.



2 מתוך 10 החדרים הפכו לחדר האוכל ואזור התעסוקה. חדר אחד מתוך ה-10 נהיה חדר אחיות ואחים והרופא עם כל הציוד הרפואי והמשרדי הנחוצים.

המעבר לא היה קל, לא לדיירים ולא לאנשי הצוות. שינויים בגיל המבוגר יכולים להיות טראומטיים, אבל בעזרת צוות מסור ומנוסה עברנו בשלום. הצוות עבד קשה פיזית בהעברת שידות, כסאות, בגדים כלי ניקוי, ציוד מטבח ועוד ועוד. כל יום מתגלה עוד ליקוי הזקוק לתיקון, וכל יום יש יותר סדר ויותר התרגלות והמצב משתפר. תודה לריטה שלוותה אותנו ותמכה ככל יכולתה בסידורים טכניים שונים.

קיימות 2 בעיות שילוו אותנו עד לסיום שיפוץ המבנה הישן:

1. שטח המרכז הציבורי של בית יונתן וחדר האוכל הוא מאד צפוף. חדר האוכל הוא זמני בלבד וייבנה חדר אוכל חדש משופץ במבנה הישן.
2. הגישה לבית יונתן היא רחוקה ומהצד האחורי, כלומר מכיוון היער האפל. היות וזו לא תהיה הכניסה הראשית, נבנתה מדרכה זמנית. השיפוע שלה לא קל לאלה המסיעים כסאות גלגלים, והכביש בכניסה ליער מכוסה אבק ואבנים קטנות דבר שמקשה על המבקרים והמשפחות להיכנס לבית, ובמיוחד מקשה על המשפחות שרוצות להוציא את הוריהן לטיול. אנו עובדים בשבועיים הבאים בשיתוף עם חברת "בשבילנו" (פיתוח הגליל), עם הקבלן ועם ריטה לשפר את הגישה ולמנוע מפגעים בטיחותיים.

כדי שנעמוד בלוח הזמנים יש להתחיל מייד בשיפוץ והרחבת המבנה הישן. ביום שלישי התחילו בגידור השטח של הבניה. לצערי הגידור תופס את כל שטח הדשא (דרישת המפקח). בית יונתן יתפוס כשליש מהדשא ובסיום הבניה אמור להתבצע פיתוח נופי שאנו מקווים שגם לפיתוח זה תגיע תרומה נוספת. אני באמת מתנצלת בפני כל אוהבי הדשא והעצים. גם לי חסר השטח היפה עם העצים שאינן טרח לטפחו כל השנים ואחר כך גיא. נקווה שבעוד חצי שנה נקבל חזרה את הדשא עם פיתוח נופי נוסף. אני גם מודעת למצב שהבנאים ואנשי המקצוע לא תמיד מנקים אחריהם. אני וריטה רודפות אחריהם ולא תמיד יש תוצאות חיוביות. גם בעצמי הלכתי ואספתי לכלוך עד כמה שניתן. בכל אופן נושא הניקיון לא יורד מסדר היום בישיבותינו השבועיות.

כל מי שרוצה לבקר מוזמן ונשמח מאד לראותו אצלנו. רק תלכו בזהירות בשבילים ובכבישים.

אחת הסוגיות הקשות הייתה העברת המחסנים לשטח המבנה החדש. לשמחתנו הופיעו מלאכים מתנדבים בשם מורדי בן נתן וג'ונתן בלטר והם גייסו גם את צחי פרנקלין. גם רכז הנוי גיא וגנר השאיל לנו את שחק מלינה ועובד נחמד נוסף ששכחתי את שמו. אני מצרפת תמונה שמדברת בעד עצמה. תודה לכם, הורדתם עוד אבן מעל ללב.



חדר במבנה
החדש

שבת שלום,
צילה בן רשף





מסע אל הערב היורד

והארץ הייתה תוהו ובוהו, חושך על פני תהום ובדווים סביב.

חבורה של אנשים צעירים מסקלת שדה. מפעם לפעם תעלה תרועת צחוק מתוכם. הגופות הצעירים נוצצים בשמש והשרירים רוטטים מתחת לעורם המתוח והשזוף. לעיתים יפצח אחד מהם בשיר וחברו יוציא מפוחית מכיסו וינפח בה במרץ כאשר חבריהם ימחאו כף בהתלהבות ויחבטו בקצב על ירכם. רק בצללים, בפינות סמויות כמעט מהעין, יעלה עצב כמוס השמור לעתיד.

בעתיד, שלא התרחש עדיין, ישב יוחנן הגנן בסככה של ענף הנוי, שתה קפה שחור עם הל וקרא ידיעה בעיתון: "סביל עבו עמר, בת עשרה חודשים, נדרסה למוות על ידי אביה בישוב הבדווי בו הם מתגוררים. האב שנהג ברכב מסחרי, לא הבחין בבתו, נסע לאחור ודרס אותה למוות". "אידיוט"- מלמל יוחנן לעצמו והפך את הדף.

הימים הראשונים של רקמת החיים שרק החלה להתרחש במקום שהפך להיות שלהם, היו מוארים ופתוחים. הכל רחש וקרא והזמין. האנשים חשו שהם לוקחים חלק באירוע נדיר וחד-פעמי והם עשו הכל כדי שיתקיים לעד. באותם ימים רוויי התלהבות וקסם, הנצח עצמו נראה לא רחוק מדי. היו אלה ימים של עבודה קשה ומפרכת. לעתים נראו כמו סיזיפוס המגלגל סלע במעלה ההר אל פסגה רחוקה. אבל כמו סיזיפוס נדמה היה להם שאין קושי בעולם שלא יוכלו לעמוד בו. שאין משימה שיטילו על שכמם ולא יוכלו לה.

יוחנן הגנן הסתובב ליד בית הקברות עם שני כלביו, ג'ורג'י הזאב השחור הגדול ומקסי, כלב מעורב שנישרך אחריהם תמיד, ומלמל לעצמו שיחות רפאים עם עצים ומתים. הוא חרף וגידף את הנערים שהשחיתו את צינורות ההשקיה על הדשא שליד חדר האוכל, והשליך בכעס אבן בשועל חולף, שמיהר להימלט מן המקום בקול יללה דקה.

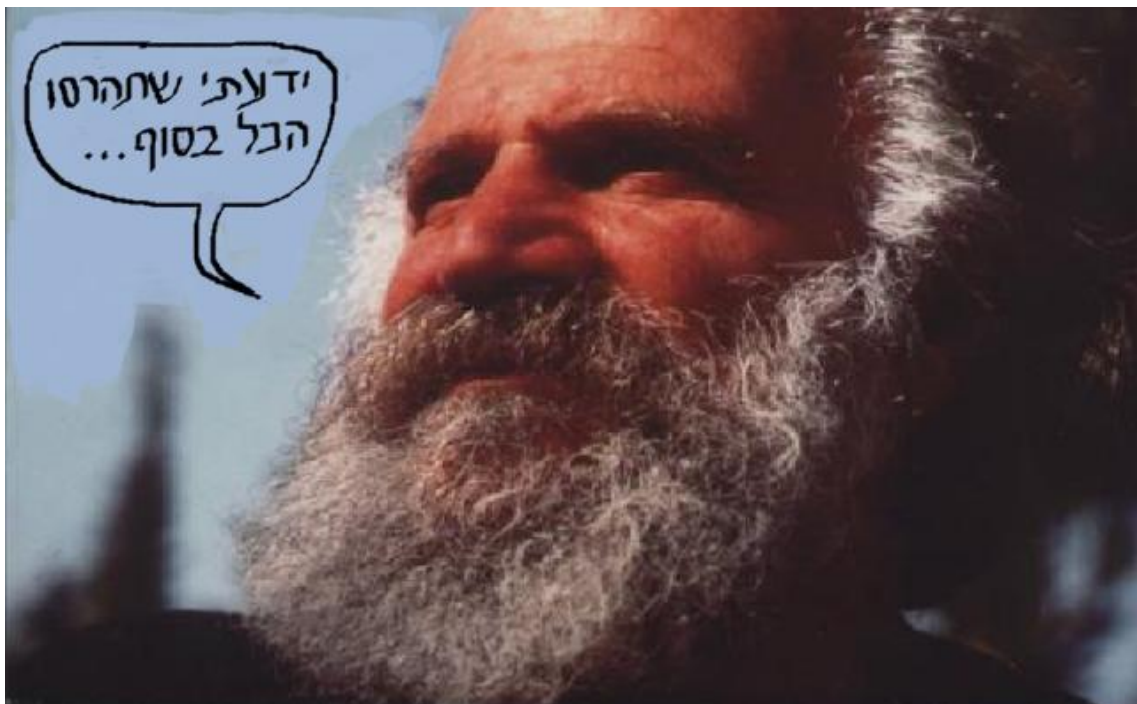
השנים חלפו, והמקום שהקימו לבש צורה ופשט צורה. כנחש המשיל את עורו. האוהלים התחלפו בצריפים שנדמו להם כארמון לעומת האוהל, עד שמאסו בצריפים והמירו גם אותם בבתי לבנים ומלט. כאשר עברו אל בתי הקבע נדמה היה להם פתאום שכמו שהקבוע גובר על הארעי, כן עלה בידם לצקת ולייצב את המהות החומקת של הוויית הישוב שרקמו כאן בעמל כה רב, אל בתי הבטון וכבישי האספלט שנמתחו כמו סרטים שחורים ומבריקים על האדמה הכהה שהלכה והתכסתה, הלכה והתרחקה מהם, עד שנעלמה כמעט לגמרי מתחת

לקדחת הבנייה וההתפתחות. הישוב התכווץ והתמתח כענק שנעור מתרדמה ארוכה, מתח את איבריו וכמו יצא לכבוש את מקומו במרחבי החלל והזמן.

המחנך הדגול, עמד בכיתה הקטנה, עצם את עיניו בחוזקה ובהתרגשות גדולה נשא דרשה על הספרות האנגלית ותרומתם של דיקנס וביירון לתרבות העולמית. לבה רותחת של מילים כמו נשפכה מפיו וגאתה בכיתה, שהלכה והתרוקנה מן הילדים שישבו בה ובנשימה עצורה יצאו אחד אחד מן החלון. לאחר חצי שעה של משחק כדורסל צוהל במגרש, שבו לכיתה דרך החלון וכשיצחק פתח את עיניו שוב עם הישמע הצלצול הגואל, ישבו כבר לפניו כולם שמחים וטובי לב. "רוצו לשחק" שיחרר אותם יצחק כשהוא מניף בידו בלאות, והם רצו מיד בצהלה גדולה לראות את השריפה שפרצה בצריף של המתנדבים.

הפרות שרעו בשדה שליד בית הקברות החלו לגעות בחרדה כאשר העשן שעלה מהצריף העולה באש הגיע אליהן עם רוח הצהרים החמה שנשבה. יוחנן הגנן ששמע מבית הקברות את קולות הגעייה, מיהר אל השדה עם הכלבים, ג'ורג'י ומקסי, וכל הדרך לשם צעק עליהם שלא יעזו להבהיל את הפרות. ליוחנן היה רגש עמוק לבעלי חיים.

יוחנן מחה דמעה שגלשה לאט אל תוך זקן הנביא האפור שגלש ברוך על חזהו החביתי, רק אתמול הצביעו על ההפרטה באסיפה והיא עברה ברוב קולות. הוא התבונן אל הירדן החותר כמו קללה עתיקה אל ים המוות. אחר כך שרק לכלביו ועלה בדרך הרומית העתיקה אל בית הקברות, כדי לבקר את המתים שכבר ישנם ואלה שעוד יהיו. אלה שרק הוא רואה אותם.



יוחנן הגנן נשא עיניו והתבונן סביב ואחר נופף בידו כמבטל את הכל. תנועתו השוללת כמו העמידה סימן שאלה גדול לא רק על הכפר הקטן והמופרט אלא על היקום כולו. לאט הסתובב והתרחק לכיוון "אבן התותח" כשהוא קורא למקסי וג'ורג'י להצטרף אליו למסע אחרון אל הערב היורד. דמותו הממלמלת הלכה ורחקה עד שאי אפשר היה להבדיל עוד בין הגוף ההולך ונבלע באפילה לאבנים הגדולות של הדולמן העתיק שניצב כאן מאז החל האדם לרחוש תרבות במקום העתיק הזה.

לרגע אפשר היה עוד לדמיין אותו שורק לכלביו ואז הכתם הבהיר של חולצתו והד השריקה שקעו ברוך אל תוך הסלעים הגדולים, ביחד עם מלמוליו חסרי הפשר, שעתידים להתפענח לכולנו רק בעתיד שאליו לא ישוב עוד לעולם.

דודו פלמה



המון תודות לרבים שעזרו בהקמת מספר פרויקטים מוצלחים בחג ה-70.



- **תערוכת ציורים:** תודה לכל האומנים שהשתתפו בתערוכה הנפלאה מתנדבים שעזרו בהקמתה.
- **מוזיאון הצריף:** תודה לכל מי שהשתתף בהקמת הצריף ולכל מי שהשאל חפצים נוסטלגיים ואהובים. בבקשה צרו קשר עם רג'י ע"מ לקבלם חזרה. תודה על נדיבותכם.
- **שוק הכפר:** לכל האומנים והבשלנים המוכשרים של הכפר - השוק היה מוצלח וססגוני במיוחד.
- **חולצות לחג ה-70:** תודה לכל מי שהזמין ולבש חולצה בחג. מתנה נהדרת לכל השנה!
ניתן עדיין להזמין חולצות בכל הגדלים והצבעים.
כמו כן ניתן להזמין דיסקים של שירי המופע 'כמו בתוך קופסא'.
תודה מיוחדת גדולה וענקית למעיין ורחלי על התמיכה והפרגון האינסופיים!



להתראות בחגים הבאים!

רג'י 683-774-0522





אני מתרגשת ומרגישה מאד ברת מזל ליידע אתכם על מוצר חדש שהגיע לעולם, שיפחית את כמות השימוש בשקיות ניילון וכד'. וכן, המוצר הזה זמין כאן – בכפר הנשיא, והוא מעשה ידיה של ארלין פרימוסט. המוצר מצופה בדונג ונהדר ככיסוי לסירים מתוך ומחוץ למקרר, במקום הניילון הנצמד. אני משתמשת במוצר כדי לעטוף לחם, שאריות אוכל, כריכים, ועוד... אני אוהבת את המוצר, מאחר והוא לשימוש רב פעמי (עד כשנה), הוא לא יקר, הוא חוסך שטיפת כלים, ידידותי לסביבה, נפלא למתנות והכי חשוב – חוסך בשימוש בפלסטיק. המוצר יעמוד למכירה ביום שבת 11.8 בבוקר, ב"לב הקיבוץ" יחד עם תערוכת הציורים שלי ויכלול הסבר על מידת הנזק שאנו גורמים לים ולחיות, כשאנו משתמשים בפלסטיק.

ג'נט פרימוסט





שבחי ירושלים / גיורא גודמן

עורכת "דברי הכפר" נזפה בי השבוע על שאיני כותב לעלון, ואין כמו עלייה לרגל לירושלים כדי להסדיר את היחסים שלי איתה ועם שאר העורכים של חיינו: כולל כמובן העורך הגדול שלמעלה. ובאמת יתברך הבורא וישתבח היוצר אשר נתן לנו סוף שבוע ארוך בירושלים עם פסטיבל סרטים, תערוכות במוזיאונים ומסעדות לא בהכרח כשרות. וכל זה רק במרחק שעתיים פלוס נסיעה מכפר הנשיא.

שמיים בוהקים של ראשית חודש אוגוסט. בין ה"זמנים" בלוח השנה העברי. צעירים וצעירות דתיים תופסים טרמפים בכל צומת, בדרכם אל החופש של זמן פנוי ומרחבים פתוחים. בעצמנו אנחנו גומעים את כביש הבקעה ומטפסים מאזור ים המלח לירושלים, שכבר מבצבצת בין ההרים על שלל קסמיה ובעיותיה: כמו החיים עצמם. קו הרקיע מוכר, "פֶּתַל וּמִגְדָּלִים וְהָלוֹת וְהָלוֹדוֹת", כתב יהודה עמיחי. אבל לא כך העיר עצמה. גרתי בירושלים לפני שנים, כאשר הייתי סטודנט באוניברסיטה, ואני חוזר אליה לא פעם בענייני עבודה. אבל שלא כמו תל אביב ולונדון, אף פעם לא הרגשתי שהכרתי אותה באמת. תמיד תישאר עוד הארה, או פינה אפלה, שבה תתקל לראשונה באופן מקרי, או מקרי לכאורה.

פגישות מקריות בירושלים יש לא רק עם השכינה. בערב, אחרי כמה סרטים למיטיבי לכת בפסטיבל בסינמטק ירושלים – חלקם טובים מאד, חלקם תמיד פחות – עשינו דרכנו למסעדת הברשים המצויינת "הסדנא", שבה פגשנו להפתעתנו בן משק, מכפר הנשיא ממש, ממלצר עם חיוך רחב. למחרת בקרנו בין סרט לסרט במוזיאון מגדל דויד, בכניסה לעיר העתיקה. יש במוזיאון כרגע תערוכה על תרבות הבילוי והפנאי בירושלים המנדטורית, שגם את היועץ ההיסטורי שלה אנחנו מכירים די טוב. התערוכה מציגה פנים לא מוכרות של ירושלים בתקופת המנדט הבריטי: קולנוע, רדיו, מוזיקה, בתי קפה, בארים, תיאטרון. בקיצור, לא דווקא ירושלים הפוליטית, ולעתים האלימה, שמוכרת לכל מספרי ההיסטוריה ומהדורות החדשות. ירושלים אחרת: יש כזאת. תמיד הייתה.

ביקור במוזיאון ישראל מרחיב את הלב והנשמה. לא סתם עגלה תרבותית מלאה – לחובבי הדימוי הנודע – אלא אוניית מכולות ענקית העמוסה תרבות יהודית, ישראלית, חילונית ועולמית. באופן מיוחד אני אוהב לבקר בהיכל הספר. במבנה דמוי הכיפה מוצגות המגילות הגנוזות ממדבר יהודה וכתר ארם צובא שנכתב בטבריה לפני יותר מאלף שנים: ספר התנ"ך שעל פיו יישק דבר. סמוך להיכל הספר מוצגים שני תבליטי אריות חצובים בבזלת שנמצאו בתל חצור, כמו דרישת שלום מהבית.

אפשר לבלות ימים שלמים במוזיאון בהליכה בין המוצגים בתערוכת הקבע ותמיד ישנן תערוכות "מתחלפות" חדשות, כמו תערוכה מרתקת על ההיסטוריה של האופנה הישראלית. אני רחוק מלהבין בתחום ומקבל בבית לא מעט נזיפות ברוח טובה על בגד לא

מוצלח או קומבינציית צבעים לא מותרת ("זה לא הולך ביחד!"). אבל המעניין בתערוכה זו גם לקולבים שבינינו בכך שהיא מראה כיצד שינויים בתחום האופנה – מחולצת "אתא" ועד לאופנת ימינו – משקפים תהליכים היסטוריים וחברתיים בחברה הישראלית, על שלל גווניה ותרבותיה. גם משכיל וגם חגיגה של גזרות וצבעים.

המוזיאון הומה בחודשי הקיץ. תמיד היו אזורי הפעלה לילדים, אבל השנה ה"להיט" הוא כתב חידה לפי אופנת "חדר הבריחה". בסופו נכנסים דרך דלת נעולה בקוד סודי למערת קסמים בנויה במסדרון מבד שחור מתוח על קרשים מעץ. לילדים, מן הסתם, הכול נראה אמיתי מאד.

יצאנו לדרך. כתב החידה מתחיל במתחם תערוכה בשם "בינינו", אשר בה מיצגים העוסקים בכל מיני קשרים אנושיים: זוגיים, משפחתיים, קהילתיים. לא מפתיע למצוא שם רצף יצירות של אמן אמריקאי בנושא השפעת מסכי הטלפון על חיינו. עוד אטרקציה היא תא צילום שבו הנכנסים מצטלמים ישובים זה מול זה. אבל, בינינו, התור די ארוך. לא רחוק משם, על הקיר, תלוי השיר הקצר "זה לא הֵיִם" מאת לאה גולדברג: "זֶה לֹא הֵיִם אֲשֶׁר בֵּינֵנוּ / זֶה לֹא הֵיִם אֲשֶׁר בֵּינֵנוּ / זֶה לֹא הֵיִם אֲשֶׁר בֵּינֵנוּ / זֶה לֹא הֵיִם אֲשֶׁר בֵּינֵנוּ / זֶה אֲנוּ שְׁנֵינוּ אֲשֶׁר בֵּינֵנוּ". ואני חושב לעצמי עד כמה צניעות, כנות, ולעתים חסכנות מודעת במלים, הם כל מה שנדרש לשירה. לקרוא את השורות הפשוטות והשקטות, ולחשוב לרגע על "אנו שנינו אשר בינינו".

אבל אין זמן לחשוב. הראש הצהבהב שמתחתי מעלה הילוך בלהט המשחק. הוא רוצה להתקדם ומושך בחוזקה ביד, כספית רותחת, דוהר על פי כתב החידה דרך אולמות התצוגה של הארכיאולוגיה והאמנות. רמז רודף רמז, סימן רודף סימן: פסיפס של טיכה, אלת המזל היוונית; דמות של אביר צלבני; מסיכה טקסית של אדם קדמון; ציור של זוג נשוי בתקופת הבארוק; שולחן סעודה בסלון אנגלי במאה ה-18; זוג אפרסות במתחם אמנות הדאדא. הרמז האחרון הוא השם "פולוק", מה שמוביל אותנו ליעד הסיום: ציור מקורי של ג'קסון פולוק הנודע. בליל של קוים וכתמים בצבעים שונים. הראש הצהבהב יודע עכשיו לומר משהו על אמנות אבסטרקטית פוסט-1945, אבל אי אפשר לומר שהוא באמת מרצה מהסגנון. ואז אנחנו נזכרים שפעם לא היה צריך לנסוע מכפר הנשיא כל הדרך למוזיאון ישראל כדי לחוות את פולוק. הוא היה חביבה של הגנת מיכל דדוש, אשר לימדה את ילדי "גן רימון" לצייר דווקא בסגנון זה.

לאחר מכן, בתחילת הדרך הביתה לגליל, ירושלים נעלמת במהירות מאחורי ההרים עוד לפני הטיפוס במעלה הקסטל. אבל אנחנו כבר פוזלים אל קו מסילת הרכבת החדש ההולך ומושלם. נסיעה של פחות מחצי שעה ברכבת מתל אביב לירושלים: דרך תשעה גשרים, חמש מנהרות ונופים הרריים. פתיחת הקו מתעכבת עוד ועוד אבל מה זה עיכוב קטן בזמן בדרך לעיר הנצח. הנסיעה ברכבת המהירה, אם ירצה השם, תהיה חוויה ירושלמית חדשה בקיץ הבא.



פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

לב הקיבוץ כעת נח קצת, אוגר כוחות, מתארגן לקראת העתיד, מתכננים להמשיך בתנופה מספטמבר.

- ביום שבת הקרוב 11.8 בשעה 11:00 כל הציבור מוזמן אל לב הקיבוץ. ג'נט פרימוסט מזמינה את כולם לפתיחת התערוכה שלה בנושא איכות הסביבה. כיבוד יוגש כמובן.
- באופן (כמעט) קבוע לב הקיבוץ פותח את שעריו משעה 8:00 בבוקר עד השעה 16:00 וכולם מוזמנים לבוא בשעריו. אפשר לבוא ולראות מה חדש ב"ארון הבגדים", להתבונן בתערוכה של ג'נט, לעשות פסיפס מכלי קרמיקה שבורים. הורים וילדים יכולים לבוא לשחק. ואפשר גם סתם לבוא ולקשקש על דא ועל הא על כוס קפה/תה.
- בשעה 13:30 מגיעים ילדי התלתון לאכול ארוחת צהריים שהוכנה בידי תמיר והצוות הנאמן שלו. לאחר הארוחה הילדים נשארים לראות סרט.
- הרבה מאוד אנשים שיצאו בחיך גדול מה"בראנץ' של פעם" (כ-600 איש בקירוב לקחו חלק בבראנץ') אמרו שנשאר להם טעם של עוד בפה ושחייבים לעשות זאת שוב. החלטנו להרים את הכפפה ואנחנו מתארגנות לעריכת בראנץ' פעם בחודש בשבת. אז תיכנסו לכוננות בראנץ'...
- יש לנו בלב הקיבוץ ריבת מרמלדה למכירה וגם זיתים שהכנו אצלנו.
- השבוע הסתכלתי על עצי הזית שלנו, חלקם כבר עמוסים בזיתים, עומדים ריקים, וגם חצבים כבר פורחים. ובשעת בוקר מוקדמת כאשר הולכים לשחות בבריכה, אפשר להבחין בעננים כבדים בשמים. וכל זה אומר שבקרוב מאוד הסתיו כבר כאן. ובקרוב נתחיל להתארגן לקראת מסיק הזיתים השנתי שלנו. השנה שמן הזית שהכנו מהמסיק שלנו נגמר די מהר משום שלא הספקנו למסוק מספיק זיתים כדי שנוכל לספק שמן לחברים לכל השנה. אז השנה נפשיל שרוולים ונשתדל הרבה יותר במסיק למען שיהיה בידנו הרבה יותר שמן זית כה משובח שהוא תוצרת כפר הנשיא.



אז שבת שלום לכולם. נהנה בבריכה הקרירה. נקבל את השבת בבתינו כי קבלת שבת במועדון יצאה לחופשה עד סוף אוגוסט.
שבת שלום מרחלי ומעין



1.8.18



קול קורא להשתתפות אומנים פלסטיים בארוע השנתי - "ART גליל" 2018

אומני הגליל מוזמנים להגיש מועמדות להשתתפות בהפנינג אומנות פלסטית שיכלול תערוכת יצירות, מפגש עם האומנים המציגים ופעילויות לכל המשפחה.

האירוע יתקיים ביום שבת, ה - 15.9.2018 בשביל הלולים, בקיבוץ כפר גלעדי בין השעות 10:00-16:00

- ✓ תינתן אפשרות לכל אומן שמשתתף למכור את יצירותיו
- ✓ המציגים יקבלו תשלום סמלי על השתתפותם כנגד הצגת חשבונית/קבלה כחוק.
- ✓ שינוע, הובלה והעמדת היצירות בפיקוח שלנו וע"י האומן יעשו ביום שישי ה 14 בספטמבר ע"י חברת ההפקה.
- ✓ ביטוח היצירות – באחריות האומן המציג.
- ✓ מיועד לאומנים תושבי אצבע הגליל (בדגש על תושבי מועצות אזוריות הגליל העליון ומבואות החרמון).
- ✓ רק פניות מתאימות תענינה

האומנים בתחומי הציור, הפיסול המעוניינים להגיש מועמדותם להשתתפות, ירשמו [בקישור כאן](#) בנוסף להרשמה בקישור יש לשלוח לאוצרת בדוא"ל מספר תמונות של עבודות ו/או קישור לאתר אינטרנט אם יש.

לשאלות ופרטים ניתן לפנות לאוצרת האירוע – דליה זלצברג
050-7437431 | dzalzburg11@gmail.com

הצעות תתקבלנה לא יאוחר מיום 15/8/2018



שלום לכולנו,

במסגרת השיגעון הפרטי שלי, יצרתי אתר אישי המכיל דברים שאולי יענינו גם את הציבור.

האתר כולל את האתרים הבאים שהקמתי:

1. את כל עיתוני כפר הנשיא, החל ביומני הקרב של יצחק עדר ועד היום.
2. אתר ההנצחה שכרגע נמצא בהקמה די ראשונית.
3. סדרות בולים מאירועים שונים בהיסטורית כפר הנשיא.
4. קובץ של תגובות לחג ה-70.

כמו כן ישנם קישורים לאתרים חיצוניים שהקמתי וקשרתי לאתר שלי:

1. עיתון "כיוון חדש"
2. עיתון "רוח מקומית"
3. אתר "גמלאי דרום הגליל"
4. פעילויות מועדון 60 פלוס.
5. כנסים של "הגליל הכחול"
6. ההתפתחות והתחדשות בגיל בשלישי.

בתכנון עוד אתרים כאלה ואחרים שאולי יענינו את הציבור.

קיימים באתר גם אתרים אישיים שלי, כמובן.
מי שמעוניין.... לבריאות.

ולשאלה המתבקשת - "מדוע לא באתר הקיבוץ?".
תשובתי:

האתרים הנ"ל צריכים להיות באתר הארכיון שעדיין לא קיים.
האתר הרשמי של הקיבוץ איננו מתאים להיות ארכיון.
מאחר ואין כרגע אתר כזה, הכנסתי את אתרי הקהילה לאתר הפרטי שלי
בתקווה שזה יהיה זמני בלבד.

(הערה: לא נכון יהיה שאתר ארכיון הקיבוץ יהיה בידיים פרטיות!)

הקישור לאתר: <http://bit.ly/d-ellman>
הרגישו חופשי להשתמש באתר.



שבת שלום
דוד אלמן BBM1

החוג לספרות מתחדש /תמר וולפין

אחרי קרוב לשלוש עשרה שנים של פעילות -

אחרי פגרת קיץ של חדשיים –

החוג לספרות מחדש את פניו

התכנית היא לא רק להמשיך של מה שהיה, אלא גם הזדמנות לרענן את מה שקורה במפגשי החוג.

במפגש הפותח של השנה ביום שלישי 4.9 בשעה 16.30 ב"מפגש" נקיים שיחה עם המצטרפים החדשים של החוג, ונבדוק רעיונות חדשים למפגשי החוג ונבדוק אם יש בקשות (כולל בקשות למועד שונה לקיום החוג). מי מוזמן?

מוזמנים כל מי שיודעים עברית ברמה של קריאה רגילה, כל מי שאוהבים ספרות ובעיקר את הספרות העברית, מי שאוהב לקרוא (ויש לו המלצות לחברים אחרים ורוצה לשמוע המלצות) ומי שרוצה להחליף רשמים על ספרים שקרא.

הפגישה הראשונה היא לטעימה ולהתנסות. החוג עצמו יתחיל את פעילותו אחרי החגים.

להתראות ב"מפגש" ביום ג' 4.9.18 בשעה 16.30



נעים להכיר / מיכל אשחר



השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **ברכה אגם**, תושבת, גרה בשכונת ה"רכבת".

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בחדרה בשנת 1924 להורי שעלו מרוסיה. רוב חיי, מלבד תקופה קצרה בהכשרה ובקיבוץ. לפני 14 שנה, לאחר שהתאלמנתי, קרתה לי תאונה בבית והייתי זקוקה לעזרת השכנים כדי להגיע לבית חולים. בעקבות כך חשבתי שהכי חשוב זה להיות ליד המשפחה. מכיוון שהחיים שלי קשורים יותר לאנשי ההתיישבות, בחרתי להיות כאן. למזלי הגעתי למשפחה נפלאה שקיבלו אותי יפה.

מה אני עושה בחיים

אני בפנסיה, יש לי משפחה, תשעה נכדים ועשרה נינים, אז זה מעסיק אותי. אני גם הולכת למפגש לפעילויות, ובכלל – אני לא משתעממת, אני סורגת, תופרת, קוראת ומטפלת בבית. מספיק לחשוב על מה שאת רואה ומה שאת מרגישה אז זה כבר לא משעמם.

משפחה בקיבוץ

הבן שלי – אודי אגם, דנה אשתו, ששת ילדיהם (חלקם לא גרים בקיבוץ) ושלוש הנינות. משפחה מורחבת – כל משפחת שפרונג, יעל והנרי ההורים של דנה, ותמיר ומשפחתו.

כמה מילים על הקיבוץ

אין לי שום טענות, אך קשה לי לפעמים עם עזובה שאני רואה בשטחים מסויימים, מבחינת הנוי. אין את מי להאשים, אני יודעת שזה עניין של תקציב.

משהו שאני רוצה לספר

במבט אחורה על חיי, אני רואה שהייתי שותפה לצמיחת הארץ. הוריי הגיעו לחדרה מרוסיה ב- 1922 לאחר המהפכה הקומוניסטית ולאחר שסבלו מפרעות על היהודים. אני נולדתי שם, במקום שהיה שומם לחלוטין, מלא ביצות קדחת. הארץ היתה כולה שוממה. גרנו באוהל בתוך יער אקליפטוס, ללא חשמל, ללא מים זורמים, ללא מוסדות שטיפלו בנו.

קבוצת האיכרים שכבר היתה במקום לא קיבלו את הפליטים מרוסיה כל כך בשמחה. היו להם חצרות, עם עדר או לול, ולכל אחד היתה משפחה ערבית שהיתה גרה בחצר ומטפלת במשק הבית שלהן – הנשים בבית, והגברים במרעה עם העדר. ליהודים היה קשה להשיג עבודה מכיוון שעבודה ערבית היתה יותר זולה.

לא היו אז חנויות. בתור ילדה, אני זוכרת את הכביש הראשון שנסלל. לאט לאט התחילה עליה מפולניה של חלוצים, ואז נפתחה חנות מכולת, מסעדת פועלים, קיוסק למים קרים, בית חרושת לקרח. כשהגיע החשמל זו היתה המהפכה הכי גדולה, כבר לא היינו צריכים להאיר את הבית במנורה. אני זוכרת את צינור המים הראשון שהגיע לחצר.

כמה שינויים חלו! מהמחרשה עם הפרה לטרקטור ובהמשך למכונות המשוכללות, במקום סוסים הופיע האוטומוביל הראשון ובהמשך התחבורה השתנתה לגמרי, הופיעו חנויות של מצרכים, במקום הרופא שהיה רוכב על הסוס ממקום למקום הופיעו בתי חולים. גם הלימודים היום אחרים לגמרי, הטכנולוגיה התפתחה מאוד, הטלפונים הסלולריים כבשו את העולם.

בגיל 17 יצאתי להכשרה ולקיבוץ, הייתי מלאת רוח חלוצית, לבנות את הארץ ולהיות בחברה שוויונית של אחווה. הייתי בהכשרה בגבע, ביחד עם שמעון פרס, ובקבוצת אלומות. אחרי כמה שנים היה לי קשה בחיי הקיבוץ, אז נשברתי וחזרתי לחדרה.

היו אצלי הנכדים בשבת ושאלו אותי – מה הדבר הכי חשוב בחיים שלך, מה הסוד שלך לחיים ארוכים? אמרתי להם, הכי חשוב זה אהבה. זה החיים. כשאת נותנת אהבה את מקבלת אהבה בחזרה. אהבה זה העולם בפני עצמו שיש בו הכל – גם ביטחון וגם שקט.

תודה רבה ברכה, נעים להכיר!

פינה קטנה וירוקה

אהלן לכולם,

- נתחיל בארכיאולוגיה: נמצא באזור גדרה מפעל לקנקנים מהמאה ה-3 לספירה שעבד קרוב ל-600 שנים. נמצאו כמויות גדולות של חרס ו... חדר משחקים שכנראה שימש את הפועלים. בין המחשקים היה: "מנקלה", 2 לוחות שמזכירים "שש-בש", וכן, 20 בריכות וארון עם כוסות זכוכית.
- בבוקר אפשר לשמוע ולראות שרקרקים מתלהקים מעל המשק ונוודדים דרומה. כמו כן, החלה הנדידה של הציפורים.
- בטבריה נמצאה מערת קבורה מהתקופה הרומית (לפני 2000 שנים).
- בנתב"ג נתפס מבריא דגים מסוכנים שניסה להכניס לארץ את הדגים. המריח קיבל קנס של 6000 ₪ בלבד, כשכל דג עולה כ-6000 ₪ (בושה!!!).
- קומפוסט: ב-3-4 החודשים האחרונים הוצאנו בממוצע 3 טון פסולת לקומפוסט. בתחרות שהמועצה אירגנה, זכו הקיבוצים – צבעון וברעם. אנחנו ירדנו בדירוג. באפריל, הובלנו את המועצה בכמות הקומפוסט, אז חברים, ילדים, בואו שוב להראות שאנחנו יכולים לחזור להוביל.
- הקיבוצים הזוכים קיבלו ספסל ממוחזר לטובת הקיבוץ.
- סיביר נמצא בתוך ענבר (מאובן) שממית שנכחדה לפני 200 שנים.
- הרשות שיחררה מספר יחמורים באזור רמות נפתלי.

זהו להפעם.

שיהיה לכם סופ"ש ירוק

איציק





פסטיבל עמיעד 2018

קיבוץ עמיעד מזמין את קהילת כפר הנשיא להשתתף בפסטיבל עמיעד 2018 -
אירוע של תרבות קהילתית, מוזיקה טובה ואווירה נהדרת!

פסטיבל עמיעד נערך מדי שנה, ב-5 השנים האחרונות סביב חגי תשרי, השנה
יתקיים בשבתון הראשון של ראש השנה, יום ב' 10.9 בבר של עמיעד, משעות
אחהצ ועד הלילה. הפסטיבל הוא אירוע קהילתי מבוסס התנדבות בכל רמות
ההפקה (למעט הגברה ותאורה מקצועיים על בסיס תקציב מהקהילה ותמיכה
מהמועצה).

לבמה מוזמנים כל האמנים שבינינו- מגדול עד קטן מחובבן ועד מקצוען.
בשנתיים האחרונות אנו מזמינים את שכנינו כחלק מתפיסת המרחב הקהילתי
הכולל את היישובים השכנים. על בסיס הזיקה הברורה בין כפר הנשיא ועמיעד
אנו מזמינים את חברי כפר הנשיא, כקהילה וגם כיחידים להשתתף השנה,
לעלות להופיע, להקים דוכנים של אמנות / מזון ולהגיע להנות מהאירוע.
הכניסה חופשית!

מי שמעוניין להופיע או להקים דוכן בפסטיבל מוזמן לפנות לאייל קולמן
054-3295503, או לרוני וגנר 050-7956995



משולחן העורכת



כמו אצל האווזים ...

... גם בני אדם אשר חולקים כיוון משותף ותחושה של שייכות, מתקדמים מהר יותר ובקלות רבה יותר, מאשר היו עושים זאת לבד וללא שיתוף.

